

Jane Green

Nevlastní matka a dcera
na křižovatce životů
musí učinit
zásadní rozhodnutí.

*Místo
v mém Srdci*

Místo
v mém Srdci

Jane Green

Místo v mém Srdci

Přeložila Iva Harrisová

Vydal nakladatelství BB/ats,ro více 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Jane Green Warburg

All rights reserved.

Z anglického originálu *Another piece of my heart*

(First published St. Martin Press, New York)

přeložila © 2013 Iva Harrisová

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Hana Musilová

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

Prví elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97880761735

Poděkování

Za podporu, povzbuzení, laskavost nebo prostě za to, že mě minulý rok doprovázeli na mé cestě:

Jennifer Rudolph Walshové, Anthonymu Goffovi, Louise Mooreové, Clare Parkinsonové, Katye Shipsterové, Matthewovi Shearovi, Jen Enderlinové a celému novému slunnému týmu v St. Martin's Press, za který jsem nesmírně vděčná. Marii Coolmanové, Elizabeth Dyssegaardové, Tish Fieldové, Josephine a Len Finnochiovým, Robinu Kallovi, Ranjevu Khushovi, Victorii Loveové, Cathy McKennaové, Julii Obstové, Celi Offirové, Sue Redstonové, Robinu Robertsovi, Jill Schwartzmanové, Lorilee Strateové, Kenu Sunshineovi a Keleigh Thomasové.

Všem ženám, které se se mnou tak velkodušně podělily o své příběhy. Fórum, kde jsem se dozvěděla o ženách, které neznám a které zápasí s údělem nevlastních matek. A Wednesday Martinové, jejíž kniha *Stepmonster* se pro mě stala cenným zdrojem poučení.

A nakonec milovanému Ianu Warburgovi za všechno, jaký je.
Děkuju.

*Štěstí neznamená mít, co chceme,
ale chtít, co máme.*

– NEZNÁMÝ AUTOR

Část první

ANDI

Povlečení je promočené. Opět. Andi se pomalu probouzí, upadá do polospánku, zápasí s návaly horka a zimy, a když se úplně probere, koupe se v potu.

Otevře oči, podívá se na hodiny – 4:02 ráno. Stejná doba jako vždycky, za oněch nocí, když se probudí a nedaří se jí usnout. Otočí hlavu k Ethanovi, k jeho zádům a tělu zvedajícím se a klesajícím v hlubokém spánku.

Šťastlivec.

V koupelně si svlékne mokré tričko, stáhne kalhoty od pyžama, doťape nahá do šatny a vezme z police suché tričko a boxerky. Zbývá ale ještě povlečení. Teplé a mokré.

Povlečení přechovávají ve vestavěné skříni v předsíni, na druhé straně chodby, vedle ložnic, které patří děvčatům. Andi ví, že by neměla otevírat dveře a kontrolovat, jestli jsou v pořádku, ale jsi matka, říká si. Přesně tohle matky dělají. Nevlastní matky možná nemají stejná práva, ale to nevádí, musíš se snažit a vytvořit normální rodinu, což zahrnuje i to, že se budeš chovat, jako by ty holky byly tvoje.

Co by dala za to, kdyby měla vlastní děti. Ještě pořád. I když je jí už přes čtyřicet, spousta lidí by ji v pohodových dnech tipovala na šestatřicet.

Každý měsíc se modlí, aby právě tehle měsíc byl ten správný, měsíc, kdy se stane zázrak. Každý měsíc polkne zklamání a doufá, že příště to vyjde.

Opatrně otevře dveře Sophiiny ložnice a zjistí, že Sophia tvrdě spí, vypelichaný medvídek, bez kterého by neusnula, leží na boku na zemi vedle ní, a Sophia má natočenou ruku, jako by čekala, že k ní medvídek vyskočí zpátky do postele. Andi se zastaví ve dveřích a usměje se, zaplavena vlnou lásky ke své nevlastní dceři. Ke své dceři. Sophia je její dcera.

Když se s Ethanem seznámili, bylo Sophii osm a okamžitě si Andi

zamilovala. Sophia tvrdí, že má dvě matky, a nerozlišuje mezi skutečnou a náhradní.

Na první rodinný výlet vyrazili do města, za kalného letního dne do Čínské čtvrti, a pak došli k trajektu a zajeli se podívat do zálivu na lvouny hřívnaté. Sophia vzala Andi za ruku, poskakovala jí po boku, a když se posadili na zmrzlinu, vylezla jí na klín, přitulila se k ní jako mnohem mladší dítě a Andi ji s nadšením hladila po vlasech.

Dvanáctiletá Emily na druhou stranu celý den trucovala. Vrhala na Andi zlé pohledy a jenom odsekávala, když se jí Andi pokoušela zatáhnout do konverzace, ptala se jí na školu a vyprávěla o vlastních školních zážitcích z New Yorku.

„Kdo to je?“ vyjela v jednu chvíli na otce a ukázala nepřátelsky na Andi. „Tvoje přítelkyně?“

„Moje přítelkyně,“ odpověděl Ethan. „Víc nic.“ Což nebyla pravda. Tou dobou už spolu sedm týdnů spali.

Při první schůzce mluvil Ethan nonstop o dětech, což byl v Andiných očích nečekaný bonus.

Seznámili se prostřednictvím Match.com a Andi se za to nesmírně styděla. Ale kde jinde se seznámit? uvažovala.

Absolvovala několik večerních kurzů, které považovala za mužský podfuk – základy investování, pozemkové plánování 101 a nejlepší grilování pro začátečníky. (Což byla zbytečná ztráta času, protože který plnokrevný Američan by přiznal, že neumí grilovat? přemýšlela, když seděla v prázdné třídě.)

Žádný z kurzů nepřinesl kýžené rande. Jistě, čas od času se setkávala s muži, flirtovala s nimi v kavárně, ale nikdy se z toho nevyvinulo nic trvalého.

V sedmatřiceti si v šoku uvědomila, že musí začít jednat. Když bude sedět a jako vždycky očekávat, že bude jednou vdaná a mít hordu rozesmátých dětí, nikdy se jí ten sen nesplní. Pokud nepopadne býčka za rohy, zůstane do konce života se vši pravděpodobností děsivě sama.

Ne že by neměla co dělat. Ve dvaceti pracovala jako návrhářka interiérů pro malý podnik ve Fairfieldu v Connecticutu, kde vyrůstala. Když jí

bylo třicet, její matka navrhla, aby si obstarala licenci a pustila se do obchodování s nemovitostmi, a i když ji prodávání domů bavilo, ze všeho nejradši radila majitelům, co *dělat*, aby své domy snadno prodali.

Bytová architektura ji hodně zajímala. Věděla, že stačí nové koberčky, jiné záclony, přestavět nábytek a dům je k nepoznání. Začala se živit jako poradkyně – osoba, která za minimální náklady pomůže zkrášlit interiér, aby se dům lépe prodával. Brzy měla sklad plný nábytku, který půjčovala klientům, a spousty látek, ze kterých se daly během okamžiku ušít záclony, polštáře a přehozy na postele.

Netrvalo dlouho a tohle podnikání bylo jejím hlavním zdrojem obživy.

Potom matka onemocněla. Rakovina prsu. Zarputile bojovala a na čas se jí podařilo získat odklad. Přesvědčovala Andi, že odstěhovat se do Kalifornie s Brentem, s mužem, o kterém si Andi myslela, že si ho vezme za manžela, je naprosto správné rozhodnutí.

Dokonce i když se jí rakovina vrátila, napadla kosti a nakonec i játra a plíce, trvala na tom, že Andi musí zůstat v Kalifornii. Věděla, že na západním pobřeží našla klid, který se jí nepodařilo nalézt doma.

Pravda je, že týden poté, co přistála v San Franciscu, Andi zjistila, že je duší holkou ze západního pobřeží, skrz naskrz, i když svůj celý dosa-
vadní život strávila na pobřeží východním.

To slunce! To teplo! Jak jsou všichni uvolnění! San Francisco! Ticho-
mořská pobřežní silnice! Mamutí stromy v Redwood Forest! Vinařské oblasti!

Ten seznam byl nekonečný.

Brent si vzal někoho jiného: ženu, se kterou začal spát hned, jak nastoupil do nové práce v San Franciscu, zatímco Andi zůstala doma a vylepšovala domy po celém Východním zálivu.

Match.com byl nějakou dobu zábava, ale pak ji čím dál víc deprimoval. Andi se pečlivě připravovala na schůzky, umírala hrůzou, že se nebude líbit a že setkání skončí zklamáním, i když měla světlé vlasy, zelené oči a vypadala jako vystřižená z dívčího románu.

Všichni se s ní chtěli sejít ještě jednou, ale Andi nechtěla ani jednoho. Dokud nepoznala Ethana. Zapůsobil na ni svou otevřenou tváří, širokým úsměvem a nenuceným šarmem. Párkrát zašli na skleničku, ze které

se vyvinula večěře, a když Ethan odcházel v restauraci na záchod, Andi pozorovala s úsměvem na rtech, jak se vzdaluje. *Páni, ten má skvělý zadek*, přistihla se s úlekem, jak uvažuje.

Ethan byl tři roky rozvedený. Mladší Sophia byla skvělá, ale Emily mu dělala starosti. Mluvil o ní se slzami v očích – jak svou prvorozenou miluje, jak je to pro ni těžké a jak by udělal cokoli, *cokoli*, aby byla o něco šťastnější.

Pomůžu ti, myslela si Andi a srdce jí přetévalo citem k tomu vnímavému, laskavému, milujícímu muži. Jedno rande vedlo k druhému, brzy spolu spali a Andi si velice rychle uvědomila, že by s ním dokázala strávit zbytek života. Právě s tímhle mužem.

Představovala si, jak s ním buduje společnou budoucnost a má s ním děti. Ethan jí připadal chytrý, tvořivý a pracovitý.

Záhy poté, co se seznámili, jí prozradil, že měl být bankéřem. Nebo řídit velkou společností. Dělat něco, na co by byli jeho rodiče hrdí, ne založit ještě na škole zahradnickou firmu – hlavně proto, aby splatil půjčku – firmu po krátké době tak úspěšnou, že se ji rozhodl hned po škole rozšířit.

Nejdřív sám sekal trávníky a platil nízkou hodinovou mzdu Carlosovi a Jorgemu, kteří za sebou právě měli obtížnou cestu z Mexika.

„Byl jsem slušný student s dobrými nápady,“ prohlásil skromně, když ho Andi chválila, jak musel být nadaný. „A nevadilo mi tvrdě pracovat. To je všechno. Dorazil jsem s pár pomocníky, abych posekal trávník, pustil se do řeči s majitelem domu, zeptal se manželky, jestli ji někdy napadlo, že by mohla vysázet podél cestičky levanduli, nebo manžela, jestli někdy uvažoval o zděném grilu či ohništi.“

„Vsadím se, že pokaždé souhlasili,“ opáčila Andi s pobavením v očích. Ethan se jen zazubil.

Najal zedníka, a když končil Berkeley, pracovaly pro něj na plný úvazek čtyři party.

V době, kdy se s ním poznala Andi, jich zaměstnával šest. Nyní jich měl deset a k tomu vzkvétající firmu zaměřenou na zahradní architekturu.

Andi si nedokázala představit dokonalejšího muže.

Ve svém domě v Mill Valley jí uvařil večeri a Andi během předkrmu v duchu představěla celý interiér. Nechá odstranit okna z padesátých let minulého století a nahradí je francouzským oknem vedoucím na šterkem sypanou terasu s olivovníky a levandulí.

Kuchyňská stěna přijde pryč a vznikne velký otevřený obývací prostor sloužící zároveň jako kuchyně, obrovská místnost, kde bude sedět na stoličkách houf šťastných dětí a budou do sebe cpát palačinky, které bude vyhazovat za veselého smíchu drobotiny do vzduchu.

Bude to vydařená kombinace nás obou, usoudila. Byly by tři děti příliš mnoho? Celkem pět? Andi se při té představě otrásla a snížila počet na dvě. Kluk a holčička. Kluk tmavý jako Ethan a holčička s vlasy jako koudel, jaké mívala ona sama.

Zabrala se do svého vysněného světa natolik, že na chvíli přestala vnímat Ethana, přesvědčená, že přesně takhle bude její budoucnost vypadat, v domě, jaký chtěla vždycky mít, pro rodinu, které se jí teď dostane.

Když se vrátila na zem, všimla si fotografií všude po domě. Ethan a jeho dcery, všichni rozesmátí. Krásné dívky, tmavovlasé, tmavooké, zcela očividně zbožňující svého otce. Andi vzala jednu fotografii do ruky. Emily pověšená kolem otcova krku, usmívající se od ucha k uchu, sedmi- až osmiletá.

Těžko vychovatelná? pomyslela si a pohlédla dívce na fotografii do rozesmátých očí. Ne. Jenom potřebuje lásku. Potřebuje jistotu milující rodiny, sourozenců a nevlastní matky, která ji bude mít ráda.

Ethan o své bývalé manželce moc nemluvil, což Andi těšilo, protože nepatřila k ženám, které musí vědět všechno. Řekl, že jeho bývalá to nemá v hlavě úplně v pořádku a je chladná. Uvědomil si, že nedokáže žít bez lásky, věčně poslouchat jedovaté poznámky, a že umře, jestli neodejde.

„Co holky?“ zeptala se Andi. „Jak vychází s nimi?“

Ethanovi posmutněly oči. „Je odtažitá,“ sdělil. „A jsou jí ukradené, i když by to nikdy nepřiznala. Pyšní se, že nepotřebuje paní na hlídání, stará se o děti sama, ale když nepracuje, poflakuje se se svými věčně namazanými kamarády.“

„Ona pije?“

Ethan přikývl.

„Proč jsi nepožádal, aby svěřili děti do péče jenom tobě?“

„Chtěl jsem to udělat,“ přiznal Ethan. „Nějakou dobu ale sekala dobrotu, tak jsem souhlasil se společnou péčí. Holky by chtěly být celou dobu u mě, ale ona je nenechá. Ječí na ně a zahrnuje je výčitkami, i když se chystá ven.“

„A ty s tím nemůžeš nic udělat?“ vydechla Andi poděšeně.

Ethan pokrčil rameny. „Dělám, co je v mých silách. Snažím se jim poskytnout harmonický, stabilní domov a ony vědí, že jsou u mě kdykoliv vítané. Obě se dostávají do věku, kdy je Brooke už nebude tak ovládat, a jestli budou chtít zůstat tady, nebude jim v tom moct zabránit.“

Potřebují lásku, pomyslela si Andi. Lásku, péči a šťastnou rodinu. A já jim to štěstí poskytnu. Vytvořím pro ně domov, jaký vždycky chtěly mít. Vytvořím dokonalou rodinu.

I když byla Emily při prvním setkání hrubá a nepřátelská a vrhala na ni vražedné pohledy, Andi věděla, že se jí dostane pod kůži.

Děti ji milovaly. Pomáhalo, že vzdáleně připomínala vílu z pohádky a měla správnou barvu vlasů a očí. Byla s ní legrace, vesele se smála, nehrála si na zkostnatělou dospělou a děti to k ní přitahovalo.

Ještě víc ale ona milovala děti. Jako malá holka se nemohla dočkat, až bude matkou. Nemohla se dočkat, až bude mít vlastní děti a zaplní jimi celý dům. Ethan má už dvě, což je výhoda, a hned na začátku řekl, že by mu další nevadily, a to je ještě lepší.

Při dalším rodinném výletu udělal Ethan tu chybu, že ji vzal tiše za ruku. Dívky šly před nimi, Emily nahrbená, aby zakryla změny, které přinesla puberta, a šoupala znechuceně nohama.

Pak se krátce otočila a všimla si, že se drží za ruce.

Ethan Andinu ruku okamžitě pustil jako horký brambor, ale Emily se vrátila a doslova Andi odstrčila a popadla otce za ruku.

Andi celá šokovaná čekala, že Ethan něco řekne, ale ten se jen na svou dceru láskyplně podíval a na Andi vrhl rezignovaný úsměv.

Při jiných příležitostech docházelo k záchvatům. Ke spoustě záchvatů. Emily vybuchovala vzteky s takovou intenzitou, že to Andi vyvádělo z míry a chvěla se strachy.

„Nenávidím ji,“ slychala Emily vrískat. „Zničila nám život. Proč? Proč, tati? Proč, tati? Proóóóč?“ pištěla, naříkala a hlas jí vyjížděl do stále vyšších tónů. „Bud' ona, nebo já,“ křičela.

Ethan k ní tiše hovořil, zaražený a zmítaný pocitem viny, zatímco Andi seděla sama v ložnici, chvěla se a nechápala, proč se té holce nikdo nepostaví, proč nikdo neprohlásí, že takové chování nepřipadá v úvahu. A pak jí to došlo.

Ethan má z toho jekotu stejnou hrůzu jako ona.

Emily je drží v šachu.

Ale přesto... přesto. Uprostřed všech těch záchvatů, křiku, bouchání dveřmi a prvních bouřlivých let se čas od času vyskytly světlé chvíle. Chvíle, kdy si k ní Emily přisedla na pohovku, položila jí hlavu na rameno a vzbudila v ní takovou vlnu citu, že se málem rozplakala dojetím.

Chvíle, kdy Emily zaklepala jemně na dveře jejich ložnice a poprosila, jestli by se nemohla přitulit. Ethan se sprchoval a ony se zavrtaly pod příkrývkou, dívaly se na legrační videa se zvířátky na YouTube a vesele se chichotaly.

Andi brala dívky na nákupy a kupovala jim bezdůvodně všechno, co chtěly. Rozmazlovala je: americké panenky pro Sophii, hypermoderní oblečení pro Emily. Jenom si přála, aby byly šťastné.

A aby měla vlastní děti.

S Ethanem se vzali před dvěma lety a ochranu přestali používat o svatební noci. A právě uprostřed té noci se poprvé probudila promáčená potem, což jí připadalo jako výsměch osudu.

Pak nedostala přesně načas menstruaci, což se jí ještě nestalo. Rozběhla se do lékárny a vrátila se s těhotenským testem, přesvědčená, že růžové proužky potvrdí těhotenství. Se širokým úsměvem na tváři načurala na papírek a nevěřicně na něj vytřeštila oči, když oznámil opak.

Po dvaceti čtyřech papírcích, všech negativních, začala menstruuovat. Pohlédla na krev a propukla v pláč, v domě zákazníka, v malé koupelně vedle místnosti na náradí. Vůbec se jí nechtělo vyjít ven a zákazník musel nakonec zaklepat a zeptat se, jestli je všechno v pořádku.

Nic nebylo v pořádku.

Zkoušeli to dál. O sedm měsíců později zašla Andi za doktorem, ona,

kteřá lékaře nesnášela a chodila k nim, jen když opravdu umírala. To noční pocení, usoudila po odpoledni stráveném na internetových stránkách věnovaných chorobám, je rakovina.

Nebyla si jistá, jakého druhu, ale nic jiného to být nemůže.

Od té doby, co našli rakovinu matce, považovala každý neduh, každé mateřské znaménko, každou bolest hlavy za něco mnohem horšího.

Neustále nad ní visel strach. Bolest hlavy nebyla obyčejná bolest, ale nádor na mozku. Bolest břicha byla rakovina slinivky a tak dále a tak dále. Až na to, že nikdy nezašla k doktorovi a vždy si stanovila neoficiální diagnózu za pomoci internetu. Namluvila si, že má něco strašného, ale nevyhledala lékaře a po několika dnech na všechno naprosto zapomněla.

Ale to noční pocení jí dávalo zabrat. Všechny dosavadní symptomy, které jí dělaly starosti, po nějaké době odezněly, ale návaly horka se dostavovaly stále častěji.

„Proč nezajdeš k doktorovi?“ zeptal se Ethan nakonec. „Když kvůli ničemu jinému, tak jenom proto, aby ses uklidnila?“

Tak ho poslechla.

Doktorka Kurrishová na ni pohlédla přes obroučky brýlí a položila jí pár otázek. Změnila se nějak vaše menstruace? Ano, přiznala Andi. Buď krvácí každých čtrnáct dnů, nebo šest týdnů vůbec nic a pak to dostane překvapivě silně.

„Co vaše nálady?“ pokračovala doktorka ve vyptávání. Strašlivé, připustila Andi, ale zejména proto, že má nevlastní dceru, která ji většinu času nenávidí a od patnácti chodí domů opilá (i když tuhle informaci před doktorkou zamlčela), a manžela, který s tím odmítá cokoli udělat a jenom své dceři vypráví, že chápe, jak se chudinka trápí.

Nějaké neobvyklé změny s vlasy? Zřídly, sdělila Andi, a se zahanbením dodala, že si v poslední době musí vytrhávat chlupy na bradě.

„Domnívám se,“ pravila doktorka Kurrishová, „že procházíte počátečním stadiem přechodu.“

„Přechod!“ vykřikla Andi hlasitěji, než zamýšlela. „Vždyť je mi teprve jednačtyřicet. Chci mít děti. Jak bych mohla procházet přechodem?“

„Ne přechodem,“ usmála se doktorka Kurrishová. „Řekla jsem počáteč-

ním stadiem, které vede k přechodu, a to může nastat i u třicátnic. Neznámá to, že *nemůžete* přijít do jiného stavu,“ pravila jemně, i když výraz v jejím obličejí svědčil o něčem úplně jiném. „Je to však nepravděpodobné. Vaše ovulace je hodně nepravidelná, a tím pádem bude obtížné...“

V tom bodu se zarazila a Andi se rozvzlykala.

Andi s Ethanem mluvili o umělém oplodnění, ale vzhledem k jejímu věku a začínajícímu přechodu byly šance na úspěch velice mizivé a pokus by nestál za vysoké finanční náklady.

Mluvili také o adopci, i když jen neurčitě. Ethan nebyl jejím zastánce a nakonec upozornil, že už mají dvě děti, s Emily jsou sice občas problémy, ale Sophia Andi miluje a obdivuje, a možná... nebylo by lepší... nedokázala by být šťastná s rodinou, kterou už má, místo aby toužila po nové?

Andi souhlasila, že se smíří se situací, stále však doufala, že se na ni usměje štěstí a navzdory začínajícímu přechodu otěhotní, ale ta naděje ji čím dál tím víc opouštěla. Probouzela se uprostřed noci, s návaly horka a zimy, a bývalo jí těžko u srdce.

Vůbec nepoužívali ochranu, ale každý měsíc přesto přinesl zklamání. Andi čas od času plakala a toužebně ve městě pozorovala mladé matky s novorozenci v šátkách upevněných na bříše. Cítila fyzickou bolest ztráty. Milovala Ethanovy dcery, zejména Sophii, ale neopouštěla ji touha po vlastním dítěti a nejsmutněji jí bývalo během nocí, kdy se tiše pohybovala po domě a kontrolovala, jestli dívka spí.

Andi neslyšně odstoupila od dveří Sophiiny ložnice a zastavila se před Emilynou. Emily je teď sedmnáct. Má řidičák. Záchvaty polevily, ale nahradily je jiné problémy.

Minulý týden přišla Emily na sedm dnů o auto, protože se vrátila opilá. Sice tu noc neřídila, jenom se vezla, ale přesto musela být nějak potrestána.

„Nenávidím tě!“ křičela tentokrát na otce. „Nemůžeš mi nakazovat, co mám dělat! Je mi skoro osmnáct! Jsem dospělá, žádné posrané dítě!“

„Nemluv přede mnou sprostě,“ napomenul ji Ethan klidně, i když cukající nerv v jeho levé tváři jako obvykle prozradil, že se přemáhá. „A jsem tvůj otec. Dokud žiješ v tomhle domě, budeš se řídit našimi pravidly.“

„Polib si prdel!‘ zaječela Emily a hodila po něm klíče. Ethan stačil uhnout, klíče se odrazily od rámu dveří a nechaly na něm jizvu a šedivý škrábanec. Pak se Emily vyřítla ven a Ethan klesl omámeně na pohovku.

„Tohle si nemůžeš nechat líbit,“ zasyčela Andi zpod schodů, ruce založené na prsou. „Je to nechutné. Ještě nikdy jsem neslyšela, aby dítě takhle mluvilo s otcem.“

„Co mám podle tebe dělat?“ rozčílil se Ethan. „Pořád mi radíš, jak mám jednat se svou dcerou, ale nemáš vůbec tušení, jaké to je.“

Ledové ticho.

„Co tím chceš říct?“ zeptala se Andi pomalu chladným hlasem.

„Nic,“ zavrtěl Ethan hlavou a zabořil obličej do dlaní. „Nic tím nechci říct. Jenom nevím, co jiného bych měl udělat.“

„Zachoval ses naprosto správně,“ opáčila Andi se zatnutými zuby, protože přesně věděla, co měl na mysli: Nejsi matka. Nechápeš, o co jde. „Na týden jsi jí zabavil auto. Tak se toho teď musíš držet.“

Ethan přikývl. „Já vím.“

„Vážně,“ upozornila Andi varovně. „Až za tebou zítra přijde, bude plakat a naříkat, že ji to mrzí a už to nikdy neudělá, nesmíš jako poslední ustoupit a to auto jí vrátit.“

Ethan na ni ostře pohlédl. „Jako poslední? Něco takového jsem ještě neudělal.“

„Ne, neudělal, ale když přišla poslední opilá, zakázal jsi jí večírek u Michaely, ale jakmile se omluvila, dovolil jsi jí tam jít.“

Ethan si povzdechl. „Dělám, co je v mých silách,“ pravil. „Lépe to nedokážu.“

Za nejnovější prohrěšek si Emily vysloužila příkaz být do dvanácti doma. Po celé dva týdny. Rozhodnutí padlo před třemi dny.

Když se Andi probudí promočená, občas se jí podaří převléknout a zase usnout. Tentokrát to štěstí nemá. Vrtí se a neklidně převrací, a pak si zhluboka povzdechne a rozsvítí lampičku na nočním stolku.

Ethan vedle ní zlehka zabručí, přetočí se, odvrátí obličej od světla, ale neprobudí se. Zatraceně. Knížka zůstala dole.

Andi se neochotně zvedne – stejně se jí už nepodaří usnout, tak co

jiného jí zbývá – vyleze opět z postele a vyplíží se z ložnice směrem ke schodům.

Do bosých nohou ji hřeje teplý vlněný koberec, ale musí se obrnit proti studené dřevěné podlaze v chodbě. V duchu si udělá poznámku, že si konečně koupí pantofle.

Na konci chodby si všimne, že zpod dveří Emilyiny ložnice se line proužek světla. Zvláštní. Emily teď určitě spí. Možná usnula a zapomněla zhasnout. Andi dojde ke dveřím, opatrně je otevře a zavrtí znechuceně hlavou. Neskutečný nepořádek.

Všude po podlaze pomačkané oblečení. U zrcadla pyramida šminek a koberec posypaný pudrem. Prošívaná pokrývka na posteli zvalená tak, že se nedá poznat, jestli pod ní někdo leží. Andi se vydá po špičkách přes rozházené boty a misky se zaschlým, několik dnů starým jídlem.

Postel je prázdná. Ani stopa po Emily.

Jako na zavolanou vrznou posuvné dveře na zahradu a ozvou se pomalé, nejisté kroky. Emily. Dorazila domů. Andi ztuhne. Kdyby to byla její dcera, sešla by dolů a pořádně by si ji podala. Ale tohle není její dcera a Andi si není jistá, co udělat. Dokáže v půl páté ráno ustát další záchvat, který by svým zásahem vyvolala?

Když sejde dolů, Emily bude prosit, aby nic neprozradila tátovi, ale co-pak je možné, aby to před ním zamlčela? Musí vědět, co jeho dcera provádí. Emily porušila pravidla a ona mu to nemůže zatajit. Hlavně proto, že má o Emily strach, děsí ji, kam se řítí, a zachránit ji může jedině otec.

Přes sloupkové zábradlí vidí, jak se Emily motá chodbou, ve tváři široký úsměv. Andi se vrátí po špičkách do ložnice, přivře dveře a škvírou pozoruje, jak Emily klopýtá do schodů, a okamžitě pozná zápach, když projde okolo.

Emily je tentokrát zfetovaná.

Opět.

Tohle je svět, ve kterém se Andi nevyzná. Nepatřila k dětem, které něco takového dělají. Kdyby k nim patřila, možná by ji Emilyyina vzrůstající náklonnost k alkoholu a drogám tolik neznepokojovala. Všichni její spolužáci, kteří kouřili na střední škole marihuanu, odešli ještě před závěrečnými zkouškami... a nikam to nedotáhli.

Kromě Garyho Markse, ze kterého se stal internetový multimilionář.

Ale Emily je ještě dítě. Je jí sedmnáct, je skoro nejmladší ve třídě a rozhodla se nejít tenhle rok na vysokou, ale vzít si rok volna, aby vyžrála.

Zatím se nepřihlásila vůbec nikam, a čím víc času už uplynulo, tím je jasnější, že zahazuje život a je jí to ukradené.

Emily je chytrá. A zábavná. Zářný příklad dívky, která by měla stát v čele třídy, ale léta dospívání ji vykolejila a prožívá neobvykle silné období vzdoru.

Přítelkyně, které měla, když ji Andi poznala, dávno zmizely. Samantha, Becky a Charlotte jsou stále oblíbené úspěšné dívky, dívky, se kterými si Emily dřív šuškala a chodila s nimi na hodiny tance. Stejně dívky, které teď nenávidí.

Emily se stýká s lidmi, které by Andi nazvala *goth*, dneska si ale patrně říkají *emo*. Barví si vlasy načerno a nosí piercing. Emily přišla minulý měsíc domů s propíchnutým nosem. Mohlo to být horší, pomyslela si Andi. Mohla si nechat propíchnout obočí, ret nebo mít jako spousta jejích kamarádů obrovské díry v uších, které se pořád zvětšují, protože si do nich zavěšují stále větší kotouče.

Andi se jich na to pokusila zeptat. Minulý týden se vrátila domů a zjistila, že Emily dělá míchaná vajíčka pro dva kluky usazené u kuchyňského pultu. Vypadali jako dvojčata, v šedivých džínových trubkách, s rozedranými rukávy sahajícími přes prsty a nepostradatelnými modročernými vlasy splývajícími přes tužkou namalované oči téměř až k propíchaným, trucovitým ústům.

„Nazdar,“ pozdravila Andi zvesela a odložila na kuchyňský pult nákup. „Já jsem Andi. Emilyina nevlastní matka.“

„Manželka mého otce,“ zavrčela Emily útočně od sporáku. Andi na to nic neřekla a napřáhla ruku, aby se s kluky pozdravila.

První z nich se na podávanou ruku podíval, jako by nic takového ještě v životě neviděl, a pak ji ostražitě přijal a chvíli mdle podržel, než ji zase rychle pustil. „Čau,“ řekl.

„Čau,“ přidal se druhý. „Já jsem G-man.“

To znělo povědomě. „G-man?“ Andi se na něj zadívala.

„Jo,“ zamručel kluk, pohled upřený do země.

„George!“ dovtípila se Andi. „George Mitchell?“

Kluk pokrčil rameny.

„Panebože! Ty ses ale... změnil. Neviděla jsem tě už několik let. Jak se mají rodiče?“

„Nevím.“ Kluk pokrčil znovu rameny a tváře mu zalil sytý ruměnc.

Kristepane, pomyslela si Andi. Neprochází náhodou Beth Mitchellová stejným peklem jako ty? Co se to jenom stalo s tím jejím vymydleným hošíčkem? Beth potkala před víc než rokem, když na ni narazila při hodině bikram jógy (kterou se Andi nepodařilo dokončit, protože v polovině málem omdlela vedrem).

„Učí tvoje máma pořád na Red Dragon?“

Kluk zamručel cosi, co znělo jako ano.

„Tak ji ode mě pozdravuj,“ požádala Andi a pohlédla na černé kostěné obruče v jeho uších. Vytáhly původní díрку nejméně o centimetr, takže přes ni byly jasně vidět francouzské dveře na druhém konci místnosti. „Geor... G-mane,“ zamračila se, neschopná odtrhnout pohled. „Směla bych se tě na něco zeptat? Co mají znamenat ty díry v uších? Já vím, jsem stará, ale prostě to nechápu.“

Všichni tři mladiství na ni vytrěstili poděšeně oči a George pokrčil rameny a rozpačitě zahuhlal: „Takhle to nosí každý.“

A co budeš dělat, až budeš stejně starý jako já? napadlo Andi. Co si počneš s dvoucentimetrovými dírami v uších? Co si o tobě budou myslet tvoje děti, a jak to chceš, krucinál, napravit? Dokáže ti plastický chirurg zase uši sešít?

Před očima jí vyvstala jasná představa tisíce lidí středního věku, jak se procházejí s obrovskými dírami v uších, za chůze jim plandají obří lalůčky a zachytávají se a trhají o okolní předměty.

„Potřebuješ tady něco?“ obořila se na ni Emily. „Protože jsme právě vedli soukromý rozhovor.“

Andi potlačila záchvat smíchu. *Rozhovor? Vždyť tyhle děti umí sotva mluvit.*

„Vybalíš za mě nákup?“ požádala lehkým hlasem.

Emily se zarazila a pak souhlasila: „Dobře.“

„Skvělé. Děkuju. Nebudu vás rušit. Nezapomeňte umýt po jídle nádobí.“ Andi vyšla rychle z místnosti, aby Emily nestačila něco dodat, ale když už byla v chodbě, Emily za ní ještě křikla:

„Hej, Andi?“

Andi se otočila, překvapená, že ji Emily oslovila jménem, a sledovala, jak se nevlastní dcera odpoutává od kluků a kráčí k ní s nataženou rukou do chodby.

„Víš, co to je?“ zeptala se Emily tiše a ukázala na vyrážku na prstech. Andi se podívala zblízka. „Myslím, že jenom suchá kůže,“ usoudila. „Nebo alergie. Chceš na to krém s kortizonem?“

Emily přikývla. „Seš si jistá, že nemusím k doktorovi?“

„To určitě nemusíš, zlato. Zkus ten krém, a když se to do zítřka nezlepší, zajdeme na kožní. Co říkáš?“

Emily se usmála a pak se jí obličej rozzářil. „Děkuju, Andi,“ opáčila a zmizela zpátky v kuchyni. Andi zůstala stát ohromená její přátelskostí. Emily se na ni obrátila jako na matku. Kéž by se takhle chovala pořád, místo věčných výkyvů mezi nenávisť a láskou, láskou a nenávisť.

Andi k ní v takových chvílích cítí všeobjímající vroucnost, ale mnohem častěji v ní Emily vzbuzuje nechuť. Andi se vyhýbá slovu nenávisť, nebo se ho alespoň neodvažuje vyslovit nahlas. Ale když Emily ječí, Ethan je ochromený strachem a ona si připadá jako páté kolo od vozu, kterého se nikdo nezastane, přesně to si myslí.

Nenávidím tě. Nenávidím tě. Nenávidím tě.

A za takových situací, když Ethan odmítá zasáhnout, tváří se utrápeně a dívá se z jedné ženy svého života na druhou, na jednu, která ječí, a na druhou, která se snaží něco říct, ale nedaří se jí dostat se ke slovu, si také myslí:

Nenávidím i tebe.

Což není pravda. Samozřejmě že to není pravda. Ale Emily svému otci neustále předhazuje, že ji zanedbává, že má Andi radši než ji, a Andi si občas připadá, že je tomu spíš naopak, zejména když je unavená, vysátá a vyčerpaná všemi těmi scénami a Ethan se zavírá na hodiny s Emily, aby ji uklidnil.

A když si Andi připadá zraněná a opuštěná, instinkt jí velí, aby se dala na útěk. Aby zmírnila bolest tím, že před ní prchne.

Emily je jediné, kvůli čemu se s Ethanem hádají. Jediné, kvůli čemu se kdy nepohodli. A Andi po pěti letech ve chvílích největšího, nejhlubšího zoufalství zvažuje, jak dlouho to ještě vydrží.

Jestli to za to stojí.

Emily se motá chodbou a Andi ji pozoruje zpoza dveří ložnice. Pak Emily vejde do Sophiina pokoje. *Pane bože. Prosím, nedopusť, aby ji probudila.*

Andi slyší ospalý Sophiin hlas a pak se rozsvítí světlo a Andi musí zasáhnout. Nezbývá jí nic jiného.

Projde odhodlaně chodbou, srdce rozbušené strachy, vstoupí do Sophiiny ložnice a zjistí, že Sophia sedí celá omámená na posteli a Emily dřepí na ní.

„Co to, krucinál, děláš?“ zeptá se Andi rozhněvaně. „Sophia krásně spala. Běž k sobě do pokoje.“

„Klídek,“ odsekne Emily. „Jenom jsem chtěla dát své sestře pusku na dobrou noc.“

„Nech ji na pokoji. Probudila jsi ji,“ nakáže Andi. „A počkej, až se táta dozví, že jsi zase přišla pozdě.“

Emily vstane, prodere se kolem Andi ve dveřích, otočí se a podívá se jí zblízka do obličeje.

„Táta se neposere. Co může udělat? Vzít mi zase auto a vrátit mi ho, až se rozbřečím? Je mi to úplně jedno. Ublížit mi může jedině tím, že zůstane s tebou. Krávo pitomá.“ A s tím zamíří k sobě do ložnice, práskne dveřmi a nechá stát roztřesenou Andi v chodbě.

„Jsi v pořádku?“ objeví se vedle ní Sophia stále omámená spánkem, položí jí hlavu na rameno a vezme ji za ruku.

Andi zavře na několik vteřin oči. Jsi dospělá. Máš zodpovědnost. Měla bys to být ty, kdo se stará o děti. A místo toho se třináctiletá stará o *tebe*. Takhle by to nemělo být. Musíš se usebrat, když kvůli ničemu jinému, tak kvůli Sophii.

„Jsem v pořádku,“ usměje se na Sophii. „Nedělej si starosti. A zpátky do postele, madam. Musíš se pořádně vyspat.“

„Ona to tak nemyslela,“ zamračí se Sophia. „Někdy to tak myslí... ale ne opravdu. Říká to ze zvyku.“

„Spát!“ Andi ukáže na postel. Svět se obrátil vzhůru nohama. Třináctiletá se tě vyptává, jestli jsi v pořádku. Mělo by tomu být naopak.

„Dobře, dobře. Půjdeš si také lehnout?“

„Sophie –“ Andi počká, až Sophia vleze do postele, pak přes ni přetáhne přikrývku, pečlivě ji urovná a Sophia se posune, aby si k ní mohla přisednout. „Buď si půjdu lehnout, anebo si budu trochu číst, protože

nejsem ospalá,“ Andi shrne Sophii vlasy z čela a hladí ji tak dlouho, dokud Sophia zhluboka nezívne.

„Chceš, abych u tebe chvíli zůstala?“ zeptá se a Sophia s ospalým úsměvem přikývne.

Po pár minutách kývne ještě jednou: Můžeš, Andi, jít, už skoro spím. Kdyby to jen bylo tak snadné s Emily.

„Co se děje?“ Ve dveřích jejich ložnice se vynoří Ethan, vlasy rozčuchané spánkem, a pozoruje, jak Andi zavírá Sophiiny dveře a blíží se k němu chodbou. „Co má znamenat ten kravál?“

„Právě se vrátila domů Emily,“ přinutí se Andi odpovědět klidně, aby ještě víc nerozrušila Sophii. Pak ukáže Ethanovi, aby také mlčel, vejde do ložnice, zavře za sebou a teprve potom pokračuje:

„Emily je buď opilá, nebo zfetovaná, a právě probudila Sophii. Řekla jsem jí, aby šla k sobě do pokoje, a ona mě osočila, že jsem kráva pitomá.“

Dveře ložnice se najednou rozletí. „Protože je to pravda! Jsi kráva pitomá!“ Do místnosti vrazí Emily a probodne Andi zuřivým pohledem. Andi necítí nic jiného než únavu.

„Já vím,“ opáčí vyčerpaně. „Zničila jsem ti život, užíváš si peklo, nenávidíš mě. Ano, ano, ano. To všechno jsem už slyšela.“ Andi vykročí ke koupelně, protože ví, že přijde obvyklá litanie, a nemá sílu ji poslouchat.

„Přeju si, abys umřela,“ rozječí se Emily. „Přeju si, aby tě srazilo auto.“ „Emily!“ zasáhne Ethan. Konečně. „To stačí. Nevíš, co říkáš.“

„Vím!“ propukne Emily v hysterický pláč, což obvykle stačí k tomu, aby prosadila svou. „Vím, co říkám. Už mě nemáš rád. Nezáleží ti na mně a stal se z tebe příšerný otec. Přeju si, abys taky umřel.“ Ethan jí položí ruku na paži a Emily se rozvzlyká ještě úporněji.

„Miluju tě,“ začne Ethan mírným hlasem a Andi ho nevěřicně sleduje. Ethan k ní vzhledne a Andi zavrtí vyděšeně hlavou a otočí se k odchodu, protože ví, že Ethan bude následující hodinu utěšovat dceru, objímat ji a kolébat usazenou vedle sebe na posteli.

Je úplně jedno, že Emily porušila zákaz a vrátila se opilá nebo zfetovaná. Je jedno, že křičela příšerné věci. Záleží jenom na tom, že je rozrušená, a Ethan by udělal v tu chvíli cokoliv, aby ji uklidnil.

Odhad se potvrdí, když dojde ke schodům. Andi se otočí a dveřmi ložnice vidí, jak Ethan, obrácený zády, objímá vzlykající Emily, která se mu opírá bradou o rameno. Emily zvedne v přesně vypočítaný okamžik hlavu a pohlédne Andi do očí.

Vítězoslavně se pousměje.

„Copak nechápeš, o co tady jde?“ postěžuje si Andi o něco později, když se Ethan sesune zkusmo na postel poté, co doprovodil Emily do ložnice, lehl si vedle ní a hladil ji tak dlouho po vlasech, až usnula.

Emily spí. Ethan je vyčerpaný. Andi se nepodaří usnout, ani kdyby se snažila sebevíc. Je napnutá jako pružina a na čtení může také zapomenout. Dokáže se soustředit jedině na svůj hněv.

„Má tě omotaného kolem prstu,“ praví. „To, co dneska prohlásila, bylo strašné. Přeje si, abych byla mrtvá. A tys to přešel mlčením. A jakmile jsi řekl dost, začala ronit slzy, protože ví, že tě trápí takové výčitky svědomí, že se stačí rozbřect, a ty si sedneš a budeš jí věnovat veškerou pozornost, po které touží.“

„Není pravda, že jsem to přešel mlčením. Promluvil jsem si s ní o tom,“ namítne Ethan chabě.

„Kristepane,“ zaúpí Andi zoufale. „Ty sis s ní o tom promluvil? Ona přijde domů ve čtyři ráno zfetovaná, když má vycházky jenom do dvanácti, probudí mladší sestru, řekne mi, že si přeje, abych umřela, a ty dokážeš udělat jenom to, že si s ní *promluvíš*?“

„Co chceš, abych udělal?“ pozvedne Ethan hněvivě hlas. „Mám toho plné zuby. Všech těchhle tahanic. Snažím se být nejlepším otcem a manželem, jakým dokážu, a neustále stojím mezi vámi dvěma. Proč si to nevyříkáte mezi sebou? Proč nenajdete nějaké rozumné řešení?“

„Ty si myslíš, že je to *náš* problém? Můžu se přetrhnout, aby byla Emily šťastná. Kupuju jí oblečení, beru ji na vycházky, pokouším se s ní hovořit. Půlku času trávím tím, že vymýšlím, jak jí zpříjemnit život. Na Sophii si sotva vzpomenu. Protože veškerou svou energii vrážím do Emily. A za odměnu se mi dostane vřískotu, že si přeje, abych umřela. A ty to považuješ za *náš* problém? Děláš si legraci?“ vydechne Andi skřípavě.

„Podívej se na sebe,“ zpraží ji Ethan pohledem. „Hysterčíš úplně

stejně jako ona. Kdybys s ní měla trpělivost a byla na ni hodná, chovala by se jinak. Potřebuje ve svém životě dospělého, ne další puberťačku.“

„Pokud tě to zajímá, trpělivá a milující jsem z devadesáti devíti procent. Nervy ztratím, jenom když vidím, jak s tebou manipuluje. Když jsem odcházela a ona ti ‚vzlykala‘ na rameni, vrhla na mě škodolibý úsměv. Protože ví, že dneska vyhrála.“

„Ach, nevykládej nesmysly,“ pohlédne Ethan ohromeně na Andi. „Škodolibý úsměv? Co to povídáš? Kolik ti je? Deset?“

„Dobře. *Vítězoslavný*. Byl to vítězoslavný úsměv. Věděla, že zvítězila, protože tě získala pro sebe, což je přesně, o co jí jde.“

„Kristepane.“ Ethan zavrtí hlavou. „Teď mluvíš jako malé dítě ty.“

„Nevšiml sis, že tyhle scény dělá jenom, když jsi u toho?“ pokračuje Andi. „Když jsme tady samy, vycházíme spolu poměrně dobře. Občas je na mě dokonce milá. Ale jakmile se na scéně objevíš ty, dělá ze mě zlou macechu a hraje divadlo, aby urvala tvou pozornost. Udělala by všechno proto, aby ses přiklonil na její stranu.“

Rozhostí se dlouhé ticho a Ethan se zadívá na své ruce.

„Dneska v noci nemám na tohle sílu,“ prohlásí. „Jdu se projít.“

„Neodcházej,“ požádá Andi. „Musíme si o tom popovídat.“

„S povídáním jsem pro tuhle chvíli skončil,“ praví unaveným hlasem Ethan, postaví se, natáhne si kalhoty a vklouzne do pantoflů. „Potřebuju čerstvý vzduch,“ oznámí a Andi nevěřícně naslouchá, jak se zavírají přední dveře.

Pohádali se už mnohokrát. Ale tohle je poprvé, co Ethan odešel po hádce z domu.

„Hej, Andi!“ Od bylinkové zahrádky vzhledne soused Drew. Právě sází nový koriandr, protože mu starý uhynul. „Kam máš namířeno?“ Andi, která jde na výlet do Madrone Canyon, změni směr, přejde přes trávník, překročí nízký plůtek z rozmarýny, skloní se a políbí souseda na tvář.

„Ahoj.“ Drew se pomalu narovná a chytne se za záda. „Panebože, to stárnutí je hrozné,“ postěžuje si a se zaúpěním se protáhne. „Chtěl jsem se zeptat, jestli jsi mluvila se svou kamarádkou Isabel.“

„Nemyslíš náhodou s *tvou* kamarádkou?“ Andi se zazubí. Isabel je přítelkyně z dětství, která zakotvila v San Franciscu rok před ní. Narazily na sebe jednou večer v restauraci, a i když se neviděly léta, zase se od té doby kamarádí.

Nevídají se sice tak často, jak by si přály, ale pojí je společná minulost, tak to moc nevadí. Můžou uplynout celé měsíce, a pak se sejdou a povídají si stejně nenuceně, jako kdyby se naposledy viděly předešlý den.

Když Isabel s nadšením oznámila, že si bude brát svého dlouholetého přítele Grega, zeptala se, jestli by Andi nevěděla o nějakém vhodném místě, kde by se mohla svatba konat. Andi o žádném místě nevěděla, ale znala člověka, který dokáže poradit.

Drew nejen obstaral ideální místo, ale pomohl také s veškerou organizací, a nyní jsou s Isabel nejlepší přátelé.

„S naší kamarádkou,“ upřesní Drew. „Jak probíhají přípravy? Je spokojená? Líbí se jí ty lucerny, co jsem vybral?“

„Jestli se jí líbí? Je z nich úplně nadšená! Pokud tě to potěší, nemluví o ničem jiném, než jak je všechno krásné a jak jsi skvělý!“

„To jsem vážně rád,“ opáčí Drew a pak se na Andi zadívá. „Vypadáš, jako

bys za sebou měla náročnou noc. Je všechno v pořádku?“ Andi pokrčí rameny a chystá se odpovědět, že jí nic nechybí, ale prozradí ji výraz v obličejí.

„Pojď dovnitř. Dáme si kávu. Nebo co bys řekla vodce? Mám pocit, že ji potřebuješ.“

„To máš svatou pravdu,“ odvěti Andi a vykročí za Drewem do domu.

Když se Andi nastěhovala k Ethanovi, bydlel v sousedním domě starý manželský pár, podivíni, kteří neprojevovali nejmenší snahy o sprátení a tvářili se, že nenávidí všechny děti, zejména ty nejhlučnější, jejichž křik bylo slyšet po celém sousedství.

Andi se dosud stydí za to, jak se jí ulevilo, když umřeli. Pan Whitehall zemřel pár měsíců poté, co se přistěhovali, paní Whitehallová ho záhy následovala, a dům byl na prodej.

Starou barabiznu z třicátých let minulého století nikdo nechtěl, což nebylo překvapující, protože připomínala Grey Gardens, ovšem bez koček. Všude se vršily odpadky, všechno bylo špinavé a rozbité. Každý zájemce odcházel s děsem v očích.

Realitní kancelář se snažila přesvědčit děti Whitehallových, že musí investovat trochu peněz, aby se dům prodal, ale děti byly stejně nepřijemné jako rodiče, hádaly se jenom o závěť a odmítaly přispět byť centem na nutné opravy.

Dům zůstal dlouhé měsíce prázdný, a to v době, kdy panovaly příznivé ceny. Ostatní nemovitosti šly na dračku, ale nikdo si nedokázal odmyslet léta zmaru, dokud se na scéně neobjevil Drew. Dorazil jako první, bývalý umělecký ředitel velké reklamní agentury a nyní muž v domácnosti s neobvykle dobrou představivostí, a okamžitě pochopil, co by se z domu dalo udělat.

Jeho dlouholetý partner Topher přijel ještě ten večer a navzdory všem hrůzám uvěřil jeho vizi. Pomohlo, že dům ležel hodně pod horní hranicí jejich financí. Znamenalo to, že nezůstanou bez prostředků, budou ho moct zrenovovat a ještě jim zbude dost peněz na pravidelné dovolené a odpočinkové víkendy v Bacaře.

Když se nastěhovali, Andi jim přinesla čokoládové sušenky. Hořela zvědavostí, co se jim podařilo s domem udělat.

Jednou odpoledne Drewa zahlédla – sto osmdesát osm čísel vysokého, dobře stavěného hezouna s nepřehlédnutelnými latinskoamerickými rysy – a usoudila, že by se mohli stát přáteli. Když otevřeli – Drew jako první, ve tváři poněkud ostražitý, ale vřelý úsměv, a za ním Topher, blondatý vymydlený absolvent prestižní školy v khaki kalhotách a se svetrem od Ralpa Laurena přehozeným přes ramena, pochopila, že se nemýlila.

Renovace trvala déle a byla dražší, než si na počátku mysleli, sdělili jí během prvních pěti minut, ale rozhodně se vyplatila. Nechtěla by se podívat? Co kdyby ji provedli po domě?

Zmizely stěny, objevila se nová okna a vznikl otevřený prostor. Kráčeli od místnosti k místnosti, Drew s Topherem v čele, dva hezcí muži zářící nadšením z nového domova, který si Andi okamžitě zamilovala.

Udělal přesně to, co by udělala ona sama, jenom dodali víc mužských akcentů, a právě pracovali na plánech na nádhernou zahradu – zahradní architektura je moje vášeň, přiznal Drew.

Po několika hodinách seděla Andi stále u nich v kuchyni, lila do sebe broskvová mojita a smála se jako už dlouho ne. Když jí Ethan poslal esemesku, kde vězí, odpověděla, aby zašel k sousedům, a to byl počátek dobrého přátelství.

Zamilovala si je dokonce i Emily, což už něco znamenalo.

Když předělávali zahradu, postavili do rohu malý vyhřívaný bazén s masážními tryskami a na terasu vysypanou šterkem vynesli do stínu obrovského eukalyptu šedivá dřevěná lehátka.

Řekli dívkám, že se mohou přijít kdykoliv vykoupat, a holky je vzaly za slovo. Andi se bála, že zneužívají jejich velkorysost a že *kluci*, jak se jim začalo říkat, budou svého laskavého pozvání litovat, ale Drew s Topherem byli skutečně rádi, že je navštěvují, dokonce do té míry, že Drew odstranil jeden z panelů v plotě a namontoval tam vrátka, aby nemusely chodit okolo.

Kluci se stali záchytným bodem v bouři zvané Emily. Měli ji rádi, zdálo se, že jí rozumí, a Emily na ně byla milá, povídala si s nimi a mluvila o věcech, o kterých by se jinak nikdy nezmínila, jakmile se však objevila Andi, upadala do zarytého mlčení.